వింత మరణం

పిచ్చేశ్వరరావు

నిన్న సాయంత్రం నీకు కన్పించి, కుశల ప్రశ్నలు వేసి, నవ్వుతూ, పేలుతూ మాట్లాడిన మనిషి చని పోయ్యాడని వుదయం తెలుగు పత్రికల్లో చూస్తే ఏమౌతుంది? చెప్పడం కష్టం. అవ్యక్తిదివరకు గుండె జబ్బుతో బాధపడుతున్నాడని తెలిసినా సరే, కొద్ది రోజుల్లో అతనెలాగూ చనిపోతాడనే విషయం నీకు తెలిసున్నా సరే, క్రిందటి సాయంత్రం కలుసుకోవ డమే చివరిసారి కలయికని అనుకోవడం ఒక పట్టాన సాధ్యంగాదు. విశ్వనాథంగారు చనిపోయ్యాడని వుద యం పత్రికల్లో చదవగానే నాకిలాగే అనిపించింది: నిజమేనా! అని.

“నేను గొప్పవాణ్ణే నన్ను సంగతి మరచిపోకండి రావుగారూ!” అన్నాడు ఆ క్రిందటి సాయంత్రం నేనాయనదగ్గర సెలవుతీసుకున్నప్పుడు; అని యీ చెవి నించి ఆ చెవివరకూ నవ్వాడు బోళాగా. నవ్వుతూనే సాగనంపాడు నన్ను వీధిగుమ్మం వరకూవచ్చి. ఇతరుల కలా నవ్వడం చేతగాదు; ఆ నవ్వతని ట్రేడ్‌మార్కు.

నా కాయనతో ప్రథమంగా పరిచయం యేర్పడింది ఎనిమిది సంవత్సరాల క్రితం, ఒక టీపార్టీలో. నేనప్పుడే ఒక పక్షపత్రిక్కి సినీ విమర్శకుడిగా వుద్యోగంలో చేరాను. అదెన్నిరోజులుంటుందో నాకూ తెలియదు. ఐతేనేం, పక్షపత్రిక పక్షపత్రికే; సినీ విమర్శకుడు సినీ విమర్శకుడే. జీతండబ్బులు రాలేదాకా ఆ పత్రిక వుంటుందో లేదో అనే ఆలోచనగూడా కలగలేదు నా కప్పట్లో. పత్రిక ప్రారంభోత్సవం. పెద్దలూ, పిన్నలూ అందరూ ఆహ్వానితులే; సినీతారలతో సహా. అందరూ యింతో అంతో పేరున్నవాళ్ళే. అందరూ ఒకరి నొకరు యెరిగినవాళ్ళే. మూతి కుడిచివరని వెనక్కి లాగి కనుబొమ యెగరేసే పరిచయమైనా వున్న మనుషులే. నేనే కొత్తవాణ్ణి; ఆ పత్రిక సంపాదకుణ్ణి తప్పితే యింకెవరినీ యెరుగనివాణ్ణి. ఆయనగారికి వచ్చిన వారిని గౌరవించడం తోనే సరిపోతోంది.

నా సంగతి నలుగురితోనూ చెప్పాలని నాకుతహతహ. నే నీపత్రిక్కి సినీమావిమర్శకుణ్ణని ప్రపంచానికంతటికీ యెలా తెలియజెయ్యాలా అనే నా తపన. నా యీ గొప్ప పదవిని గురించి, మాట్లాడ్డం మొదలు పెట్టిన మొట్టమొదటి పెద్దమనిషితో, యెలా ప్రారంభిస్తే బావుంటుందోనని ఆ రోజున అప్పటికే అనేకసార్లు వేసుకున్న రిహార్సల్ మళ్ళీ వేసుకుంటూ నిలబడి పోయాను నలుగురికీ దూరంగా, ఒకమూల.

కాస్సేపు వున్న తర్వాత, యిలాగాదు యెవరితోనో వొకరితో యెలాగో ఒకలా యేదోఒక పిచ్చాపాటీ ప్రారంభిస్తేనేగాని బ్రతకలే ననిపించింది. చుట్టూ చూశాను అందుకు తగిన వ్యక్తి యెవరా అని. అవ్యక్తి నేను చెప్పింది నమ్మేట్టుండాలి; నే చెప్పింది వింటర్వాత నన్ను గౌరవిస్తాడనే నమ్మకం కుదరాలి మరి!

నే నలాంటి స్థితిలో వున్నప్పుడూ, విశ్వనాథం గారు నా క్కనిపించింది. ఆ సినీపత్రిక ప్రారంభోత్సవాని కొచ్చినవాళ్ళలోకల్లా నా కాయనొక ప్రత్యేక రకంగా కన్పించాడు. జుట్టు బాగా నెరసింది. బాగా లావుగా బొద్దుగా వున్నాడు. నెరసిన జుట్టుకి నూనెరాసి వెనక్కి దువ్వాడు. మొగతా వేషమంతా పల్లెటూరి రైతుబిడ్డ సినీమా చూసేందుకని ముస్తాబై పట్టణానికొచ్చినట్లుంది. ఆ టీపార్టీ జరిగే హాలంతా ప్రతిధ్వనించేట్లు నవ్వుతూమాట్లాడుతున్నాడు చుట్టూ కూర్చున్నవాళ్ళతో. దూరాన కూర్చున్న వాళ్ళుగూడా ఆ ట్రేడ్‌మార్కు నవ్వువిని, అటువైపే చూచి, అతనెందుకు నవ్వుతున్నాడో తెలీకపోయినా సరే, నవ్వుతెచ్చుకుంటున్నారు.

ఫర్వాలేదు; యీమనిషి పనికొస్తాడనుకున్నాను నేను.

నెమ్మదినెమ్మదిగా ఆయనగారిదగ్గరికి చేరుకున్నాను. ఎలాగైతేనేం ఆయనకంటబడేట్లు జాగ్రత్తపడ్డాను. దగ్గరకెళ్ళి మాట్లాడితే నాకే ఆశ్చర్యం వేసింది. అక్కడి కొచ్చినవాళ్లనందరినీ అతనెరుగును. ఎవళ్లెవళ్లకి యెందుకెందుకు కీర్తివచ్చిందోగూడా చెప్పగలిగాడు నేనడిగిందే తడవుగా. నాక్కాస్త దారి దొరికి నట్లనిపించింది.

“మీరేం చేస్తారండీ” అన్నాను సాహసించి.

ఈ చెవినించి ఆ చెవివరకూ పెదవులు సాచి చిరునవ్వు నవ్వాడు: “నేనేదో మానవమాత్రుణ్ణను కోండి; మరి మీ రెవరో చెప్పారుగాదు” అన్నాడు.

ఆయన అడగడమేమిటి, "సినీమా విమర్శకుణ్ణి" అని అంతవరకూ వేసుకున్న రిహార్సల్స్ డైలాగ్ ని నేను వాంతి చెయ్యడమేమిటి, ఒక్కసారే జరిగి పోయ్యాయి.

"ఇంత గొప్పగా హాస్యంవాద కలిగినవాణ్ణి నిన్నొక్కణ్ణేసుమా యింతవరకూ నా జన్మలో చూచింది" అని ఫకాలున నవ్వాడు విశ్వనాథంగారు, నా వీపు చరుస్తూ. "పద, కాస్సేపలా బయటికి పోయి మాట్లాడుకుందాం. పదమరి, చూస్తావేం యిక్కడ కూర్చుంటే వూపిరాడదు, పద!" అన్నాడు.

ఇద్దరం కలిసి బయటికెళ్లాం. కాస్తదూరం నడచి, కనిపించిన కాఫీహోటల్లో దూరాం. కాఫీ తాగుతూ, సర్వర్ నూనె గుడ్డతో తుడిచివెళ్లిన జిడ్డుబల్లమీద మోచేతులు ఆనించుకుని, మాట్లాడుకున్నాం పట్టపగలు ముసురుకునే తెల్లదోమల్ని పక్కకి నెట్టుకుంటూ. ఆ కాస్సేపట్లోనూ, రచయితల్ని గురించి నేను తెలుసుకున్న దింతా అంతాగాదు; నా యిరవయ్యేళ్ల అనుభవం మొత్తాన్నంతా క్రోడీకరించినా, ఆ కాస్సేపట్లో తెలుసుకున్న దానికింద బలాదూరే!

మళ్ళీ అడిగాను: "మీరేంచేస్తారండీ" అని. అతను తప్పకుండా రచయితే అయ్యుంటాడని నా దృఢాభిప్రాయం. రచయిత కాకపోతే, రచయితల్ని గురించి అన్ని విషయాలాయనకి తెలియడం సాధ్యంగాదు. తప్పదు. అతనుగూడా రచయితే. లేకపోతే అలా మాట్లాడలేడు, అలా ఆలోచించడం శక్యం గాదు, మనుషుల్ని, పరిసరాల్ని అలా పరిశీలించడు. ఐనా దేశంలో రచయితలందరి పేర్లూ యెరిగిన నేను, అతని పేరింతవరకూ విననేలేదు!

"ఇంకొక రెండు కప్పులు కాఫీ!" అన్నాడు సర్వర్ని చేయెత్తి పిలిచి. జేబులోనుంచి సిగరెట్ కేస్ తీసి, నాకొక సిగరెట్ యిచ్చి, తానొక సిగరెట్ నోట్లో పెట్టుకున్నాడు. లైటర్తో యిద్దరి సిగరెట్లూ వెలిగించి, సిగరెట్ కేస్ పక్కకితోసి, కేస్మీద లైటర్ పెట్టి, ముందుకు వంగి, "నేనా? నేపథ్య రచయితని" అన్నాడు.

నేపథ్య సంగీతాన్ని నిర్వహించే సంగీత దర్శకుల పేర్లు గూడా తెలుసు నాకు; నేపథ్య గాయకుల పేర్లు తెరలమీద చూసినవాణ్ణి నేను!

"అంటే మీరు ఘోస్టురైటర్, వ్రాసి వాళ్ల పేరూ వీళ్ల పేరూ పెడతారన్న మాట, పేరున్న వాళ్ల పేరు. ఐనా, మీ పేరుమీద గూడా రాసేవుంటారు, రానే వుండాలి" అన్నాను నేను కంగారు తింటూనే, సాధ్యమైనంత జాగ్రత్తగా.

"లేదు, వ్రాయలేదు"

"యేం యెందుకని?"

ఇంతలో కాఫీ వచ్చింది. కాఫీ గ్లాసు పట్టుకుని, బల్లమీద ముందుకూ వెనక్కీ జరుపుతూ, "ఎందుకూ? వ్రాస్తానే వున్నాగా యెల్లాగూ. యెవరిపేరు మీద వ్రాస్తే మాత్రం యేమిటీ నష్టం? నా పేరు కింద వ్రాస్తే వొరిగేదేమిటి?" అన్నాడు.

"అంటే మీరు సినీమా మాటలూ పాటలూ, అన్నీ, మొదట్నుంచీ చివరివరకూ మీరే వ్రాస్తారన్నమాట. యెవరో వ్రాసిందానికి అక్కడక్కడ మెరుగులు దిద్దడంగూడా కాదన్నమాట?"

"స్క్రిప్ట్ గానీ, సీనేరియోగానీ, మాటలుగానీ, పాటలుగానీ, ఆ బాధితుల సహాయార్థం, ఈ బాధితుల సహాయార్థం వేసే నాటకాలుగానీ — నేను మాటలూ పాటలూ వ్రాసిన సినీమా వొకటి మొన్నీ మధ్యనే శతదినోత్సవం చేసుకుంది."

నా ఆశ్చర్యమూ, ఆవేదనా, జిజ్ఞాసా చూచి ముసి ముసి నవ్వులు నవ్వాడు విశ్వనాథంగారు.

చాలా సార్లడిగి చూశాను, విశ్వప్రయత్నం చేసి చూశానుగాని ఆవేళమట్టుకు ఆయన్తో ఆ శతదినోత్సవం చేసుకుంటున్న చిత్రం పేరుమట్టుకు చెప్పించుకోలేక పోయాను. ఈ రోజుల్లో చలనచిత్రాలు శతదినోత్సవం చేసుకోవడంలో గొప్పేంవుంది; హాలు యజమానిహామీకి డబ్బులిచ్చి వుత్సవాలు జరుపుకుంటున్నవిగూడా కద్దేకదా!

ఆవాళైతే చెప్పించుకోలేక పోయానుగాని, తర్వాత మా యిద్దరికీ బాగా పరిచయం యేర్పడింతర్వాత, నన్ను నమ్మవచ్చునని, నేనితరులకు చెప్పనని ఆయనకు నమ్మకం కుదిరినతర్వాత చెప్పాడు. చక్కని చిత్రం అది, శతదినోత్సవాలు జరుపుకున్న వాటిల్లోకెల్లా బాగున్నదని జనం మెచ్చుకున్నదే అది. ఇంకా ఆయన మాటలూ పాటలూ వ్రాసిన చిత్రాలున్నాయి కాని, అవేమంత విజయవంతమూ కాలేదు; మామూలు సరుకేగూడాను. ఐతే ఆ చిత్రాలకి పెట్టుబడి పెట్టి, యిలాంటిలాంటి కథ, యీ యీ విధంగా వుండాలి యీ యీ పాత్రలిలా ఆడాలి, మాటాడాలి అని చెప్పిన ప్రొడ్యూసర్లు గూడా అంతంతమాత్రంవాళ్ళే. కాని, విశ్వనాథం గారికి స్వాతంత్ర్యం యిచ్చి వ్రాయించుకున్నవి మాత్రం మంచివే, చెప్పుకోతగ్గవి గూడాను.

ఆయనవదంతా చెబుతూంటే నా కాశ్చర్యం వేసింది; అనుమానం వచ్చింది; ఈయన చెప్పేదంతా నిజమేనా అని కూడా ఆశ్చర్యపోయాను, అనుమానపడ్డానుమధ్యమధ్య. కాని, నిజమే; ఆయనచెప్పిందంతా నిజమే, అక్షరాలా. నాకు పరిచయం ఏర్పడిం తర్వాత కూడా చూశాను. ప్రతిరోజూ కష్టపడి, నెలల తరబడి కూర్చుని, మాటలూ పాటలూ వ్రాసి యితరులకి ఆయన కీర్తి సంపాదించిపెట్టడం కళ్ళారా చూశాను. దాంతో పాటు ఆయన నాలుగురాళ్ళు, నాలుగురాళ్ళేంటి, బాగా సుఖంగానే జీవితం గడిపేందుకు సరిపడ సంపాయించుకుంటూండడం కూడా చూశాను. అయినా నాకదేమీ గొప్పనిపించలా.

* * *

అసలీ వ్యవహారమంతా యెలా ప్రారంభమైందనడిగాను తర్వాత చాలా కాలానికొకనాడు.

"మొట్టమొదట్లో నాపేరుమీదే వ్రాశాను. రెండు సంవత్సరాలకి పైగానే తిరిగాను యీ స్టూడియోల చుట్టూ కాళ్ళుబలపాలు కట్టట్టు. యెలావుందని అడిగినవాడుగూడా లేకపోయాడు చివరికి. యింటికి ప్రయాణం కడదామనుకున్నాను. రైలుటిక్కెట్టుకి కూడా డబ్బులేదు జేబులో. అప్పుడూ ఒకసోదర రచయిత కన్పించాడు. 'వ్రాసి, వ్రాసి నాచేతులు బలపాలు కట్టినై; పూరొదిలిపెట్టి, మనుషుల్నొదిలిపెట్టి యేళ్ళుపూడినై. యికిప్పుడేది వ్రాసినా, యింగ్లీషు సినిమాలూ హిందీ సినీమాలూ చూస్తేతప్పితే సన్నివేశాలు సృష్టించలేను. ఏ పాత్రతో మాట్లాడించాలన్నా గ్రంథస్థమైన తెలుగో, రోజూ తారలూ డైరక్టర్లూ మాట్లాడే తెలుగో తప్పితే యింకేదీరావడంలేదు. ఓపికలేదు. శక్తిలేదు. కాంట్రాక్టులు మాత్రం వున్నై. ఇంటికెళ్ళేం జేస్తావు. కథలురాస్తే కాండబ్బిచ్చే పత్రికల్లేవు. నాటకాలురాస్తే, ఆడేవాళ్ళకి పెట్టుబడి పెట్టాలి. ఎందుకొచ్చిన గొడవ. ఇక్కడే వుండు. యింతరాయి, నే సూచన లిస్తాను, డబ్బు లిస్తాను. రాసిపెట్టు' అన్నాడు. వ్రాస్తున్నాను. ముందాసోదరుడికీ, తర్వాతింకో సోదరుడికీ..."

"ఆ తర్వాతింకో సోదరుడికీ? అంతేగా? యెప్పుడో మాంధాతల నాసెబ్బందొచ్చిందని, యివాళ కూడా అదేపనా? మీ మాట వింటూంటే కోపం కూడా వస్తోంది నాకు. ఇప్పుడుగూడా యింకా ఆ కక్కుర్తెందుకు?" అన్నాను కోపంగా.

ఈమాత్రం తెలియదా అన్నట్లు జాలిగా చూశాడు విశ్వనాథంగారు నావంక. నాకు తెలుసులే నువ్వర్థం చేసుకోలేవని అన్నట్టు చూశాడు. "యెవరి పేరుతో వ్రాస్తేనేం, నా మాటలూ, పాటలూ విని జనం సంతోషిస్తున్నారు, చాలదూ! పేరంటావ్, నా కదంటే యెందుకనో మోజులేదు. కీర్తనేక రకాలు. నా కా కీర్తంటే యేమీ యిదిలేదు" అన్నాడు.

"అది కాదు. ఇంతకంటే పచ్చి అన్యాయమూ, మోసమూ, యింకేమన్నా వుంటుందా? వల్లగాదు. మీరలా మాటునే వుండటానికి వీల్లేదు."

"అది కాదయ్యా బాబూ, నేను చెప్పేదిగూడా విను మరి. జనానికా, వ్రాసింది కావాలిగాని, అదెవరు వ్రాశారో అవసరంలేదు. నాకు సన్నిహితంగా వుండే స్నేహితులకంటావా నేను ఫలానా ఫలానా చిత్రాలకి వ్రాశానని తెలకనే తెలుసు. చూస్తారు, వింటారు, ఆనందిస్తారు. డబ్బు యెలాగూ బాగానే ముట్తోంది నాకు. ఇకిప్పుడు కాటికి కాళ్ళు చాచుకున్నవాణ్ణి నా పేరుకింద వ్రాస్తేయెంత, వ్రాయకపోతే యెంత! నువ్వంటున్నావే యేదో అన్యాయం జరిగిపోతోందని, జరగనీ. నాకు జరగాలిసిందేదో జరిగిపోయింది."

విశ్వనాథంగారి మాటలు వింటూంటే నవ్వొచ్చింది నాకు. ఆపూట కా సంభాషణ నక్కడ వదిలిపెట్టాను గాని, తర్వాత మానుకోలేదు. నేనూ, ఆయన స్నేహితులు మరియిద్దరుముగ్గురమూ కలిసి రోజూ ఆయన్ని కొరుక్కుతినడం ప్రారంభించాం; సొంతంగా కథా, సంభాషణలూ, పాటలూ వ్రాయమనీ, అవి తీసుకెళ్ళి యేదో ఒక ప్రొడ్యూసర్ నంగీకరింపజేసే బాధ్యత మాదనీ, యిలాగే — చివరికలాగైతేనేం ఒప్పుకున్నాడు బ్రహ్మప్రళయంమీద.

"ఇదిగో అబ్బాయి, నాతో పట్టు బలవంతాన చేయిస్తున్నా రీ పని. మీరుచెప్పినట్టు నా పేరే పెడతాను. దైవవశాత్తిది బాక్సాఫీస్‌లో ఫ్లాపై కూర్చుందా, మీ కందరికీ వొకటే భజన, రాంభజన!" అన్నాడు విశ్వనాథంగారు.

"యేం ఫర్వాలేదు" అన్నాన్నేను అంటానని కన్నానుగాని, ఆలోచించుకుంటే నాకూ భయం వేసింది. ఈయన్తో వ్రాయించుకున్న సోదర రచయితలు కూడా మొట్టమొదట బాక్సాఫీస్ హిట్స్ వ్రాసినవారే; తర్వాతతర్వాత జ్యోతి ఆరిపోయింది. జనానికీ, జనం జీవితానికీ దూరమైపోయ్యారు. మ రీయనా యిక్కడికి వచ్చేసి, యీ ప్రపంచంలో పడిపోయి,

చాలా కాలమైపోయింది. మనిషి హుషారుగానే కనిపిస్తున్నాడు గాని, ఆరోగ్యం సరిగ్గావున్నట్లు లేదు. గల్లంతు కాడుగదా? మొట్టమొదటిసారి తన పేరు తెర మీద లక్షలాదిజనం చూస్తారని అనుకుని తబ్బిబ్బు కాడు గదా? తల్లక్రిందవ్వడుగదా? న్యాయంగా ఆలోచిస్తే మనిషలాంటివాడు కాడుమరి. అయినా నాకు బాధగానే వుంది, ఆందోళన పడుతూనే వున్నాను ఏమౌతుందో నని.

* * *

రోజులుగడచినై. నాలో ఆందోళన యెక్కువైంది. విశ్వనాథంగారు వున్నకొలదీ పాలిపోతున్నాడు. పిచ్చివాడిలా కాఫీహోటళ్ళంట తిరుగుతున్నాడు. ఇదివరకు రోజూ ఇరవై కప్పులు తాగితే ఇప్పుడు నలభై తాగుతున్నాడు. పొట్ట చెడిపోక తప్పదు; ఆరోగ్యం దెబ్బతినక తప్పదు అని అనుకుంటూనే వున్నాను. పెట్టె బేడా సర్దుకొని, వాళ్ళ జిల్లా వెళ్ళిపోయాడని తెలిసింది. వచ్చేటప్పుడు వ్రాతప్రతిని పూర్తిచేసుకొస్తానని మాత్రం హామీ వదిలి వెళ్ళాడు.

నాలుగు నెల్లతర్వాత తిరిగొచ్చాడు వ్రాతపని పూర్తి చేసుకుని.

నిజంగానే బావుంది. ఇంతకు పూర్వం అతను వ్రాసిన వాటన్నిటికంటే బాగావుందనిగూడా చెప్పొచ్చును. మాటిచ్చిన ప్రొడ్యూసర్ మాటమీద నిలబడ్డాడు. ప్రఖ్యాత తారలిద్దరు పోటీలుపడివచ్చారు మేం నటిస్తామంటే మేం నటిస్తామని. చిత్రం తయారైంది. విడుదలైంది. మంచి చిత్రమని సమీక్ష చేశాను నేను మా పత్రికలో. చూసిన వాళ్ళంతా యీ చిత్రం తప్పక శతదినోత్సవం చేసుకుంటుందన్నారు. జనం ఎగబడింది.

అంతా బాగానే వుంది కాని, విశ్వనాథంగారు దిమ్మెచ్చి పడిపోయారు. ఇదివరకు నుంచీవున్న గుండె జబ్బేనన్నాడు డాక్టరు; ఇంజక్షనిచ్చాడు. విశ్వనాథంగారు కోలుకున్నాడు.

"ఇక వెళ్ళొస్తానండీ" అన్నాన్నేను విశ్వనాథంగారితో.

"మాట" అన్నాడాయన, తలుపు దగ్గరనే తచ్చాడుతూంటే, దగ్గర కెళ్లాను.

"చూశారా, నేనన్నదే నిజమైంది. మీరు విజయం పొందుతారని నాకు మొదట్నుంచీ తెలుసు" అన్నాను.

"నిజంగానా?"

"నిజంగానేనండీ. మీరు వ్రాసినవ్విదివర కెన్ని సార్లు బాక్సాఫీస్‌హిట్స్ కాలేదు? ఈసారి గూడా ఔతుందని మీ రెందు కనుకోలేకపోయారో అర్థం గావడంలేదు నాకు" అన్నాను. ఇదివరకాయన వ్రాసి పెట్టినందువల్ల పేర్లు సంపాయించుకున్న వాళ్లందరూ గుర్తుకొచ్చారు నాకప్పుడు. ఈయన బదులు వాళ్ళు హాజరై వచ్చారు శతదినోత్సవాలకి. ఈయనకు రావలసిన కరతాళ ధ్వనులూ, అభినందన పత్రాలూ, పూల మాలలూ, బహుమానాలూ స్వీకరించుకొచ్చారు. కనీసం యీ సారైనా యీయన వెళ్తాడు. చేసిన కృషికీ, చూపిన ప్రతిభకీ కేకలు స్వయంగా స్వీకరిస్తాడు.

"ఇంతవరకూ మీ పేరుపయోగించుకున్న వాళ్లంతా శతదినోత్సవాల నాడెలా ఆనందించారో యీసారి మీరే స్వయంగా అలాగే ఆనందిస్తారు సుమండీ" అన్నాను వుత్సాహంగా.

ఈ చెవినించి ఆ చెవివరకూ చిరునవ్వు నవ్వాడాయన. "నిజమే, వాళ్ళప్పుడెంత ఆనందించారో సరిగ్గా అంతే ఆనందిస్తాను నేనీసారి" అన్నాడు. అని పకపకా నవ్వాడు. నిజంగానే ఆనవ్వాయన ట్రేడ్ మార్కు.

కాని, ఆయన "సరిగ్గా అంతే" అన్నప్పుడు చేసిన వుచ్చారణ, ముడిచిన కనుబొమలు, నొక్కినొక్కి చూచి దిగ్భ్రాంతుణ్ణయ్యాన్నేను.

"సరిగ్గా అంతే కాదనుకోండి. వాళ్ళంటే యెవరో వ్రాసిందానికి తామే కర్తలమని నిలబడ్డారు. ఇప్పుడంటే కర్తలూ, భర్తలూగూడా మీరే నాయె" అన్నాను తప్పు దిద్దుకుంటూన్నట్టు.

"ఔనామరి" అన్నాడాయన.

తర్వాత కుశల ప్రశ్నలు వేశాను. నవ్వుతూ, తేలుతూ మాట్లాడాడు. నవ్వుతూనే సాగనంపాడు నన్ను వీధి గుమ్మం వరకూ. "నేనూ గొప్పవాణ్ణైన్న సంగతి మరచిపోకండి రావుగారూ?" అన్నాడు నేను చేతులు జోడించి సెలవు తీసుకుంటూంటే. అని, యీ చెవినించి ఆ చెవివరకూ నవ్వాడు జోరుగా. ఇతరుల కలా నవ్వడం చేతగాదు. ఆ నవ్వాయనకి ట్రేడ్ మార్కు.